

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-601/14

Ευρωπαϊκή Επιτροπή
κατά
Ιταλικής Δημοκρατίας

«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 2004/80/ΕΚ — Άρθρο 12, παράγραφος 2 — Εθνικά συστήματα για την αποζημίωση θυμάτων εκ προθέσεως εγκλημάτων βίας, τα οποία διασφαλίζουν εύλογη και προσήκουσα αποζημίωση — Εθνικό σύστημα που δεν καλύπτει το σύνολο των εκ προθέσεως εγκλημάτων βίας που τελούνται στην εθνική επικράτεια»

Περίληψη – Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 11ης Οκτωβρίου 2016

1. Προσφυγή λόγω παραβάσεως — Παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από οδηγία — Άμυνα του αντιδίκου — Αμφισβήτηση της νομιμότητας της οδηγίας — Απαράδεκτο — Όρια — Ανυπόστατη πράξη

(Άρθρα 258 ΣΛΕΕ, 259 ΣΛΕΕ, 263 ΣΛΕΕ και 265 ΣΛΕΕ)

2. Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις — Οδηγία 2004/80 — Αποζημίωση των θυμάτων εκ προθέσεως εγκλημάτων βίας — Υποχρέωση των κρατών μελών να θεσπίζουν συστήματα αποζημιώσεως των θυμάτων — Εθνικό σύστημα που δεν καλύπτει όλες τις αξιόποινες πράξεις που αποτελούν εκ προθέσεως εγκλήματα βίας — Παράβαση

(Οδηγία 2004/80 του Συμβουλίου, άρθρο 12 § 2)

1. Βλ. το κείμενο της αποφάσεως.

(βλ. σκέψεις 33, 34)

2. Η παράλειψη κράτους μέλους να λάβει όλα τα μέτρα που είναι αναγκαία ώστε να διασφαλίζεται, σε υποθέσεις με διασυνοριακό χαρακτήρα, η ύπαρξη συστήματος αποζημιώσεως των θυμάτων όλων των εκ προθέσεως εγκλημάτων βίας που τελούνται στην επικράτειά του, συνιστά παράβαση της υποχρεώσεως που υπέχει το κράτος αυτό από το άρθρο 12, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/80/ΕΚ, για την αποζημίωση των θυμάτων εγκληματικών πράξεων.

Πράγματι, σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να διασφαλίσει για τους πολίτες της Ένωσης δικαίωμα σε εύλογη και προσήκουσα αποζημίωση για βλάβη που τυχόν υπέστησαν στο έδαφος κράτους μέλους στο οποίο βρίσκονται λόγω ασκήσεως του δικαιώματός τους σε ελεύθερη κυκλοφορία, επιβάλλοντας σε κάθε κράτος μέλος την υποχρέωση να θεσπίσει σύστημα αποζημιώσεως για τα θύματα οποιασδήποτε αξιόποινης πράξεως που αποτελεί εκ προθέσεως έγκλημα βίας και έχει τελεστεί στο έδαφός του.

Όσον αφορά το ζήτημα του χαρακτηρισμού μιας αξιόποινης πράξεως ως τελούμενης με πρόθεση και με άσκηση βίας, μολονότι τα κράτη μέλη είναι, καταρχήν, αρμόδια να συγκεκριμενοποιούν το περιεχόμενο της έννοιας αυτής στο εσωτερικό τους δίκαιο, εντούτοις η αρμοδιότητα αυτή δεν τους επιτρέπει να περιορίζουν το πεδίο εφαρμογής του συστήματος αποζημιώσεως των θυμάτων σε

ορισμένες μόνον αξιόποινες πράξεις που αποτελούν εκ προθέσεως εγκλήματα βίας, διότι διαφορετικά το άρθρο 12, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/80 θα καθίστατο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

Επιπλέον, μολονότι το σύστημα συνεργασίας που καθιερώνει η οδηγία 2004/80 αφορά μόνο τη δυνατότητα να ζητηθεί αποζημίωση σε υποθέσεις με διασυνοριακό χαρακτήρα, εντούτοις δεν αποκλείεται, προκειμένου να διασφαλιστεί η επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει η οδηγία σε τέτοιες υποθέσεις, να μπορεί, βάσει του άρθρου 12, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, να επιβληθεί σε κάθε κράτος μέλος η υποχρέωση να θεσπίσει εθνικό σύστημα που εξασφαλίζει την καταβολή αποζημιώσεως στα θύματα οποιασδήποτε αξιόποινης πράξεως η οποία αποτελεί εκ προθέσεως έγκλημα βίας και τελείται στο έδαφός του.

(βλ. σκέψεις 45, 46, 49, 52, διατακτ. 1)